

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

(Πράξ. 9, 32—42).

**Θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ Αἰνέα ἐν Λύδδᾳ. — Ἀνάστασις τῆς
Ταβιθά ἐν Ἰόππῃ. — Ἡ πίστις καὶ τὰ θαύματα.**

Δύο μεγάλα θαύματα τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου μᾶς διηγεῖται ὁ ἱε-
ρὸς Λουκᾶς εἰς τὴν σήμερον ἀναγνωσθεῖσαν Ἀποστολικὴν περικοπὴν. Τὸ ἐν
ἔγεινεν εἰς τὴν Λύδδαν καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὴν Ἰόππην, τὴν σημερινὴν Γιά-
φαν. Τὸ ἐν εἶναι θεραπεία ἐνὸς παραλυτικοῦ, τὸ ἄλλο εἶναι ἀνάστασις μιᾶς
νεκρᾶς. Καὶ ἐπληρώθη ἡ πρόρρησις τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος εἶπεν. Ὁ πι-
στεύων εἰς ἐμὲ τὰ ἔργα, ἃ ἐγὼ ποιῶ καὶ κεῖνος ποιήσει. Πράγματι δὲ ἡ
σύσφιγξις ἐνὸς σώματος ὅλως διόλου παραλελυμένου, ἡ ἀνάστασις ἐνὸς
νεκροῦ, καὶ ἄλλα παρόμοια, εἶναι ἔργα, τὰ ὁποῖα ὁ κόσμος πρὸ Χριστοῦ
δὲν τὰ εἶχε συνειθισμένα. Εἶναι λοιπὸν ἔργα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκείνων, οἱ
ὁποῖοι πιστεύουσιν εἰς τὸν Χριστόν. Ἴδου δὲ πῶς ἔχει κατὰ ἀκρίβειαν ἡ ἱ-
στορία τῶν θαυμάτων τούτων.

Ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος φέρει ἀπὸ Ἰόππης εἰς Ἱερουσα-
λὴμ, ἀπαντᾷ ὁ διαβάτης καὶ σήμερον ἀκόμη μικρὸν χωρίον, τὸ ὁποῖον ὡς
μόνον στολισμόν του ἔχει μεγαλοπρεπὴ ἀρχαία ἐρείπια. Τὸ χωρίον τοῦτο
εἶναι ἡ Λύδδα, ἡ ὁποία πολὺ ἐνωρὶς ἐδέχθη τὴν νέαν θρησκείαν τοῦ Χρι-
στοῦ καὶ ἠρίθμει ἀρκετοὺς πιστοὺς μεταξὺ τῶν κατοίκων της. Εἰς μίαν
περιοδείαν του ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, μετέβη εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον διὰ νὰ δι-
δάξῃ τοὺς ἐκεῖ χριστιανοὺς καὶ νὰ στηρίξῃ αὐτοὺς εἰς τὴν πίστιν. Ὑ-
πῆρχεν ἐκεῖ εἰς παράλυτος, ὀνομαζόμενος Αἰνέας. Ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη ὁ δυστυ-
χὴς ἔκειτο ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην του χωρὶς καθόλου νὰ δύναται νὰ σαλεύ-
σῃ. Καὶ ἡ πλέον μικρὰ κίνησις προὔξενε εἰς αὐτὸν τοιοῦτους πόνους,

ὥστε διὰ τῶν κλανθμῶν του νὰ συγκινῇ κάθε διαβάτην. Ὁμοίαζε πρὸς νεκρὸν ἄταφον. Οἱ πόνοι καὶ αἱ ταλαιπωρίαι ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη τοῦ ἀφῆρεσαν ὅλας του τὰς δυνάμεις. Ἡ διακεκομμένη ἀναπνοή του καὶ οἱ βαρεῖς καὶ ἀδιάκοποι ἀναστεναγμοί του, ἦσαν τὰ μόνα μαρτύρια τῆς ζωῆς του. Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἅμα τὸν εἶδεν ὁ ἀπόστολος Πέτρος, ἡ καρδιά του τὸν ἐπόνεσε καὶ ἀμέσως τῷ λέγει: Αἰνέα, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς σὲ θεραπεύει. Δὲν περιμένει νὰ ζητήσῃ ἐκεῖνος τὴν θεραπείαν του. Δὲν ζητεῖ παρακλήσεις καὶ ἰκεσίας. Ἡ χριστιανικὴ καρδιά του καὶ ἡ πρὸς τοὺς πάσχοντας συμπάθειά του ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε ἦσαν ὅλως διόλου περιτταὶ αἱ παρακλήσεις. Κάθε στεναγμὸν τοῦ ἀσθενοῦς καὶ πάσχοντος ὁμοίου του, τὸν ἐθεώρει θερμὴν παράκλησιν. Διὰ τοῦτο τίποτε δὲν περιέμενεν, ἀλλ' ἔσπευσε μίαν ὥραν πρωτότερα νὰ τὸν θεραπεύσῃ, νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀνυπόφορον ἐκείνην κατάστασιν. «Ἀνάστα, λέγει, καὶ στρώσον σεαυτῷ». Ἦκουσεν ὁ Πέτρος μίαν φορὰν τὸν διδάσκαλόν του νὰ λέγῃ εἰς 18 ἐτῶν παράλυτον «Ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ ὕπαγε», καὶ ἰδοὺ τὸν μιμεῖται. Πράγματι δὲ εἰς τὴν πρόσκλησιν αὐτὴν τοῦ Ἀποστόλου ὑπήκουσεν ὁ παράλυτος Αἰνέας καὶ ἀμέσως ἐσηκώθη καὶ περιεπάτει. Οἱ δὲ κάτοικοι τῆς Λύδδας, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων πλησιοχώρων μερῶν, οἱ ὅποιοι ἐγνώριζον τὸν παράλυτον Αἰνέαν, ἅμα ἤκουσαν ὅτι ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐθεραπεύθη, ἐπίστευσαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν Χριστόν.

Εἰς τὰς ἡμέρας δὲ ἀκριβῶς ἐκεῖνας, ὅπου ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εὕρισκετο ἀκόμη εἰς τὴν Λύδδαν, εἰς τὴν Ἰόππην συνέβαινε τὸ ἐξῆς γεγονός. Ἐκεῖ ὑπῆρχε μία καλὴ Χριστιανή, ἡ ὁποία ὠνομάζετο **Ταβιθά**, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐξηγεῖται **Δορκάς**, δηλ. Ζορκάδι. Αὐτὴ ἔκαμε πολλὰ καλὰ ἔργα καὶ πολλὰς ἐλεημοσύνας, καὶ διὰ τοῦτο ὅλος ὁ κόσμος ἐκεῖ τὴν ἠγάπα. Συνέβη λοιπὸν ἐκεῖνας ἀκριβῶς τὰς ἡμέρας νὰ ἀσθενήσῃ καὶ νὰ ἀποθάνῃ. Οἱ συγγενεῖς της, κατὰ τὴν Ἑβραϊκὴν συνήθειαν, ἔλουσιν τὸ σῶμά της καὶ τὸ μετέφεραν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα τῆς οἰκίας. Ἐπειδὴ δὲ ἔμαθον ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εὕρισκεται εἰς τὴν Λύδδαν, ἡ ὁποία μόλις 8 — 9 μίλια ἀπέχει ἀπὸ τὴν Ἰόππην, ἔστειλαν ἐκεῖ δύο ἀνθρώπους διὰ νὰ τὸν προσκαλέσουν νὰ ἔλθῃ. Ὁ Πέτρος ἀφοῦ ἔλαβε τὸ μήνυμα τοὺς ἠκολούθησε καὶ ἦλθε μαζί των εἰς Ἰόπ-

πην. Ἄμα ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ταβιθᾶ, τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εὐρίσκετο ἡ νεκρά. Ἐκεῖ δὲ παρουσιάσθησαν ὅλαι αἱ χῆραι καὶ μὲ κλαυθμούς καὶ δάκρυα ἐδείκνυν τὰ φορέματα, τὰ ὅποια ἡ Ταβιθᾶ κατεσκεύαζε καὶ ἐμοίραζεν εἰς αὐτάς. Συνεκινήθη ὁ Πέτρος καὶ ἀμέσως διέταξεν ὅλους νὰ ἐξέλθουν. Ἀφοῦ δὲ ἔμεινε μόνος ἐγονάτισε καὶ προσηχήθη. Καὶ ὕστερον ἐπλησίασε τὸ λείψανον καὶ εἶπε: «Ταβιθᾶ ἀνάστηθι». Ἐκείνη δὲ ἀμέσως ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ εἶδε τὸν Πέτρον καὶ σηκωθείσα ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην της. Ὁ δὲ Πέτρος ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὴν χεῖρά του καὶ τὴν ἐβοήθησε διὰ νὰ σηκωθῇ ὀρθία καὶ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας της. Τότε ὁ Πέτρος προσεκάλεσε τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰς χήρας καὶ τὴν παρουσίασεν εἰς αὐτοὺς ζωντανήν. Ἡ φήμη τοῦ θαύματος ἀμέσως διεδόθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν· πολλοὶ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον.

Αὐτὰ εἶναι ἐν συντόμῳ τὰ δύο μεγάλα θαύματα τοῦ Ἀποστόλου Πέτρον, τὰ ὅποια διηγεῖται ἡ σημερινὴ Ἀποστολικὴ περικοπή. Εἰς τὴν διήγησιν αὐτὴν πολλὰ σημεῖα ἄξια προσοχῆς εὐρίσκει ὁ προσεκτικὸς ἀναγνώστης. Ἐκ τῶν πολλῶν ὅμως ἐν εἶναι τὸ κυριώτερον σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀμέσως συναρπάζει τὴν προσοχὴν τοῦ εὐσεβοῦς ἀναγνώστου. Καὶ τοῦτο εἶναι ἡ **μεγάλη, ἡ σταθερὰ καὶ ἀκλόνητος πίστις τοῦ Ἀποστόλου Πέτρον**. Βλέπει ἐμπρὸς του ἓνα παράλυτον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὀκτῶ ἐτῶν ἀσθένεια ἀφῆρεσεν πᾶσαν ἐλπίδα ζωῆς. Δὲν χάνει τὸ θάρρος του διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀσθενείας. Οὐτε καὶ τὸν ἀκριβοεξετάζει ἀπὸ τὴν πάσχει καὶ ἀπὸ πότε. Αὐτὰ τὰ θεωρεῖ ἔργον τῶν ἰατρῶν, οἱ ὅποιοι μὲ ἀνθρώπινα μέσα ζητοῦν τὴν θεραπείαν. Αὐτὸς πιστεύει ἀδιστακτικῶς ὅτι ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ ὅλα τὰ ἐμπόδια τὰ νικᾷ καὶ ὅλα τὰ πάθη τὰ θεραπεύει. Πιστεύει ὅτι ὁ Θεὸς, τὸν ὁποῖον λατρεύει, εἶναι ὁ δημιουργὸς ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ὁ πλάστης τοῦ ἀνθρώπου. Ὅτι εἶναι ὁ Θεὸς τῶν ζώντων καὶ τῶν νεκρῶν. Διὰ τοῦτο δὲ μὲ θάρρος ἀποτείνεται πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν παρακαλεῖ. Δὲν διστάζει δὲ διόλου ἂν θὰ γίνῃ ἢ ὄχι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητεῖ. Διότι πιστεύει εἰς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Διδασκάλου του, ὁ ὁποῖος εἶπεν: «ἂν τι αἰτήσητε τὸν Πατέρα, δώσει ὑμῖν ἐν τῷ ὀνόματί μου». Καὶ τί ἄλλο μαρτυροῦσιν οἱ λόγοι, τοὺς ὁποῖους ὁ Ἀπόστολος ἀπευθύνει πρὸς τὸν παράλυτον «Αἰνέα,

ἰᾶταί σε Ἰησοῦς Χριστός»; Τί δεικνύει ἡ αὐθεντικὴ πρόσκλησις, μὲ τὴν ὁποίαν ἀνιστᾷ ἐκ τῶν νεκρῶν τὴν Ταβιθᾶ, «Ταβιθᾶ ἀνάστηθι»; Τί ἄλλο, εἰ μὴ μίαν πίστιν σταθερὰν καὶ ἀκλόνητον ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγει, θὰ γίνη;

Ἐκ τοῦ σημερινοῦ Ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος διδασκόμεθα τὰ ἑξῆς:

1.), Ὅτι ἡ χριστιανικὴ πίστις, ἡ πίστις δηλ. εἰς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ πεποίθησις ὅτι ἐὰν ζητήσωμεν ὅ,τι δήποτε ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, θὰ τὸ λάβωμεν, ἡ τοιαύτη ἀγνὴ καὶ σταθερὰ πίστις, εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία θαυματουργεῖ καὶ ἐπομένως ὅτι ἕκαστος χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ἔχῃ αὐτὴν τὴν πίστιν.

2.), Ὅτι ὀφείλομεν νὰ συμπαθῶμεν καὶ νὰ βοηθῶμεν τοὺς πάσχοντας ὁμοίους μας, χωρὶς νὰ περιμένωμεν αὐτοὶ νὰ μᾶς τὸ ζητήσουν, καθὼς ἔκαμεν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εἰς τὸν παράλυτον καὶ εἰς τὴν Ταβιθᾶ, ὅπου χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν παρακαλέσῃ ἔδωκεν εἰς ἐκεῖνον μὲν τὴν υἰεῖαν, εἰς δὲ τὴν Ταβιθᾶ τὴν ζωὴν.

3.), Ὅτι τὰ καλὰ ἔργα καὶ ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι εὐάρεστα εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἀμείβονται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τε τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν, καθὼς ἀντημεῖφθη καὶ ἡ Ταβιθᾶ, ἡ ὁποία ὡς ἀμοιβὴν αὐτῶν ἔλαβε τὴν ζωὴν τῆς διὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. καί :

4.), Ὅτι πρὸ παντὸς ἔργου μας καὶ πρὸ πάσης ἐπιχειρήσεώς μας εἴτε υἱλικῆς εἴτε πνευματικῆς ὀφείλομεν, ὡς ὁ Πέτρος, νὰ προσευχόμεθα εἰς τὸν Θεὸν καὶ νὰ ζητῶμεν τὴν βοήθειάν του. Νὰ εἴμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι ἐὰν ἔχωμεν πίστιν θὰ εἰσακουσθῶμεν καὶ ἡ ἐργασία μας θὰ λάβῃ καλὸν τέλος καὶ ἡμεῖς θὰ γίνωμεν μὲ τὴν συχνὴν συνομιλίαν τοῦ Θεοῦ τέκνα αὐτοῦ ἀγαπητά. Γένοιτο.

Τῇ 27 Ἀπριλίου 1903.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. Мечникова

02/09/25

902691

НБ ОНУ